

¡Bo! ja hi som. Y quin mirá.
Calma, no hi vull saber ré.

Pro anava sense paraygua
y jo m' hi vaig enterni.

—Pepeta, escolti—vaig di—
¿Que li agrada parar l' aygua?

—Si; es un mal gust que tinch
que res l' importa á vosté.
Sápiga que 'm dich Mercé
y qué ab vosté jo no hi vinch.

—Miri que 'm fa fatigá;
¿perqué trenca de cantó?
(potsé 'm vol desorientá;
donchs va la declaració.)

—Vosté es guapa com un sol.
—Si, ja ho sé, las cansons vellas.
—Els seus ulls son dos estrelles
que al mirá donan consol.

—¿Be, qué vol y qué pretent?
—Aixis m' agrada, enrahonada.
Veu com prompte l' he atrapada;
enrahonant la gent s' enten.

Y vam quedar arreglats,
sensa papers ni romansos;
ben contents, tots dos ben mansos,
fins al coll enamorats.

Pero al ser al tercer mes
lo cataclisme arrivá;
la sogra ho volgué enredá
perque era sogra de pes.

—Avuy tampoch has vingut
y cada dia vens tart.
—Falto, no per voluntat;
no vinch porque no he pogut.—

Sempre buscaba rahons;
la pau no durá pas gayre,
jo malehia 'l paraygue
que va portar tals questions.

Y perque anar continuant
tots els fets que son ben justos;
xicotas per tots els gustos
he vist anar desfilant.

Y avuy vinch ben penitent
al Cassino aquesta nit,
amich Cabra, ja ho he dit;
ja 'm veureu ben amatent.

Al tocar l' Americana
dedicada als noys solters
em veureu entre 'l primers
tibat com la mitja-cana.

Alguna noya vindrá
á donám la preferencia.
Per carta, ab correspondencia,
vos diré 'l que passará.

ANTON PLUMISSOL.

ETÉREA

Fugim d' eixa societat
trapella y escandalosa
que del amor fá un pecat.

Vina: jo 't portaré, hermosa,
lluny, ben lluny, al infinit,
allá hont ningú 'ns fassi nosa.

Mira 'l globo j' amanit:
puja, puja á la barqueta
y partirém tot seguit.

De gas inflat y desfeta
la corda, ja en l' aire flota...
¡Fem via al cel, m' aymadeta!

¡Abaix la miseria total!...
¡Lliure l' amor; cóm s' eleva!...
No hi pensis ab res d' assota...

Lluny, solets com Adam y Eva,
gosém l' amor, que bé 'ns toca...
¿Com jo soch teu, no ets tu meva?

¡Sí, qu' ho ets, si! L' amor t' invoca
qu' ab un petó perdurable
deixis que selli ta boca...

Aixis, junts... ¡Goig inefable!
No era desitj, era fam,
fam que creya insaciable...
Mes á la fi... ¡Pataplám!...

...
¡Sort que no era de tan lluny!
¡Ab un nyangro com el puny!
de cop despertantme, 'm trobo!...
¡Jo plá quedava servit
si en lloch de caure del llit
arribo á caure del globo!

CONFETI.

Ahir y avuy

Un jorn—¡Deu meu quin jorn, al recordarlo
m' apar que ho veig encare!—

—¿vols veni á cullí rosas, vares dirme,
al jardinet del pare?

Y cap á n' ell tots dos varem fer via;
y alli, entre las xamosas
floretas que al jardí ufanas creixían
cullíam tots dos rosas.

Al cullirne una, com ta cara, blanca,
vaig ferme un esboranch;
y en ma destra vas veure com sortian
regalimets de sanch.

Plorant, la má vas agafá ab las tevas,
y, mirantme la má,
d' amor assadollada y ab angunia
la sanch vares xuclá.

...
Avuy t' he vist al ball tota contenta,
y he vist al teu costat
á un jove que 't parlava á cau d' orella
ab ayre enamorat.

Y tu m' ets vist, pro ets fet la indiferenta
destrossantme ¡ay! el cor;
¡y avuy, com quant cullíam tots dos rosas,
no ets arrencat en plor!

Ego SUM.